

متن کامل رأی تاریخی دادگاه تجدیدنظر آمریکا درباره هوش مصنوعی و کپی رایت

دادگاه تجدیدنظر حوزه کلمبیا (به مرکزیت شهر واشنگتن دی.سی)، با صدور رأی، دادنامه صادره از دادگاه بدوی مبنی بر عدم امکان اعطای حق مؤلف به هوش مصنوعی را تأیید نمود.

با صدور رأی دادگاه تجدیدنظر حوزه کلمبیا در خصوص دعوی استغنان تالر با موضوع اعطای حق مؤلف به هوش مصنوعی خلق کننده اثر هنری با عنوان «دروازه بهشت» و تأیید رأی دادگاه بدوی، سرنوشت یکی از مهم‌ترین پرونده‌ها و تلاش‌ها برای اعطای شخصیت حقوقی به هوش مصنوعی تا حد زیادی مشخص شد.

با صدور این رأی مهم، درحال حاضر تنها راه پیش‌روی استغنان تالر، طرح اعتراض نزد دیوان عالی ایالات متحده است. اقدامی که باتوجه به عدم الزام دیوان به پذیرش درخواست، موفقیت در آن نیز از شانس چندانی برخوردار نیست.

دادگاه تجدیدنظر ایالات متحده برای حوزه کلمبیا

شماره پرونده: ۵۲۳۳-۲۳

شماره سند: ۲۱۰۶۲۲۹

تاریخ ثبت: ۱۸ مارس ۲۰۲۵

صفحه ۱ از ۱۹

تاریخ استماع استدلال‌ها: ۱۹ سپتامبر ۲۰۲۴

تاریخ صدور رأی: ۱۸ مارس ۲۰۲۵

شماره پرونده: ۵۲۳۳-۲۳

تجدیدنظرخواه: استغنان تالر (شاکی)

تجدیدنظرخواندگان: شاپرا پرلموتر، در مقام رسمی رئیس دفتر کپی‌رایت و مدیر دفتر کپی‌رایت ایالات متحده، و دفتر کپی‌رایت ایالات

متحده.

تجدیدنظرخواهی از دادگاه منطقه‌ای ایالات متحده برای حوزه کلمبیا

(CV-۰۱۵۶۴-شماره پرونده: ۱:۲۲)

رایان ابوت، وکیل خواهان، استدلال‌ها را ارائه نمود. تیموتی جی. لامورو در تهیه اسناد با وی همکاری داشت.

رایان ان. فلن در اسناد به نمایندگی از مشاوران دادگاه (اساتید حقوق شلومیت یاتیسکی-راوید و دیگران) به حمایت از خواهان حضور داشت.

نیکلاس اس. کراون، وکیل وزارت دادگستری ایالات متحده، استدلال‌های خواندگان را مطرح کرد. همراه وی در اسناد، برایان ام. بوینتون، معاون ارشد دستیاری دادستان کل در زمان ارائه اسناد، دانیل تنی، وکیل، و امیلی ال. شاپوئی، معاون مشاور عمومی دفتر کپی‌رایت ایالات متحده، حضور داشتند.

هیئت قضات: قاضیان میلث و ویلکینز، و قاضی ارشد راجرز

رای دادگاه توسط قاضی میلث نگاشته شده است

قاضی میلث: این پرونده مسئله‌ای را مطرح می‌سازد که با پیشرفت‌های اخیر در حوزه هوش مصنوعی برجسته شده است: آیا یک ماشین غیرانسانی می‌تواند به‌عنوان «پدیدآورنده» تحت قانون کپی‌رایت مصوب ۱۹۷۶ ایالات متحده شناخته شود؟ استفاده از هوش مصنوعی برای خلق آثار اصلی در صنایع گوناگون و حوزه‌های خلاقانه رو به افزایش است. تعیین اینکه «پدیدآورنده» این آثار کیست یا چیست، پرسشی است که به حقوق مالکیت مرتبط بوده و بر رشد اقتصادی و نوآوری خلاق تأثیر می‌گذارد.

در این پرونده، یک دانشمند علوم رایانه، پدیدآورندگی یک اثر هنری را به عملکرد یک نرم‌افزار نسبت داده است. دکتر استفن تالر یک سیستم هوش مصنوعی مولد به نام «ماشین خلاقیت» توسعه داده است. این سیستم اثری تصویری خلق کرده که دکتر تالر آن را «ورودی

اخیر به بهشت» نامیده است. وی درخواست ثبت کپی‌رایت این اثر را به دفتر کپی‌رایت ایالات متحده ارائه نمود و در فرم درخواست،

«ماشین خلایق» را به‌عنوان تنها پدیدآورنده اثر معرفی کرد و خود را صرفاً مالک اثر دانست.

دفتر کپی‌رایت درخواست دکتر تالر را به استناد قاعده قدیمی خود مبنی بر لزوم وجود پدیدآورنده‌ی انسانی رد کرد. این سیاست مقرر می‌دارد که برای ثبت کپی‌رایت، اثر باید در درجه نخست توسط یک انسان خلق شده باشد. دکتر تالر از دادگاه منطقه‌ای فدرال درخواست بازنگری تصمیم دفتر را نمود، اما دادگاه بدوی رأی دفتر کپی‌رایت را تأیید کرد.

ما نیز رد درخواست ثبت کپی‌رایت دکتر تالر را تأیید می‌کنیم. «ماشین خلایق» نمی‌تواند به‌عنوان پدیدآورنده یک اثر مشمول کپی‌رایت شناخته شود، زیرا قانون کپی‌رایت ۱۹۷۶ مقرر می‌دارد که تمامی آثار واجد شرایط باید در درجه نخست توسط یک انسان پدید آمده باشند. با توجه به این نتیجه، نیازی به بررسی استدلال دفتر کپی‌رایت مبنی بر اینکه قانون اساسی ایالات متحده نیز پدیدآورندگی انسانی را الزامی می‌داند، نداریم. همچنین به استدلال دکتر تالر مبنی بر اینکه وی به دلیل خلق و استفاده از «ماشین خلایق» خود پدیدآورنده اثر است، نمی‌پردازیم، زیرا این استدلال در مراحل اداری نزد دفتر کپی‌رایت مطرح نشده و از این رو از دسترس خارج است.

بخش اول

الف

بند مالکیت فکری قانون اساسی ایالات متحده به کنگره اختیار می‌دهد تا «برای ترویج پیشرفت علم و هنرهای مفید، به پدیدآورندگان و مخترعان حقوق انحصاری محدودی برای آثار و اختراعاتشان اعطا نماید» (قانون اساسی ایالات متحده، ماده ۱، بخش ۸، بند ۸). بر اساس Wheaton: این بند، حمایت کپی‌رایت فدرال تنها در چارچوبی که کنگره از طریق قانون تعیین کرده است، اعمال می‌شود (رجوع شود به

v. Peters, 33 U.S. 591, 661 (1834)).

قانون کپی‌رایت به‌منظور تشویق خلق آثار اصلی طراحی شده است تا عموم بتوانند از آن‌ها به‌رمند شوند. از زمان تأسیس ایالات متحده، کنگره به پدیدآورندگان انحصارهای کوتاه‌مدتی بر آثار اصلی‌شان اعطا کرده است (قانون ۳۱ مه ۱۷۹۰، فصل ۱۵، کنگره اول، ۱ استات. ۱۲۴). این حمایت نه به‌عنوان «پاداش ویژه» به پدیدآورنده، بلکه «به‌منظور تشویق تولید آثاری که دیگران ممکن است با هزینه کمتری

با تضمین حمایت از آثاری که ((Google LLC v. Oracle Am., Inc., 593 U.S. 1, 16 (2021)) بازتولید کنند» اعطا می‌شود

به‌آسانی قابل تکثیر هستند، افراد به خلق آثار اصلی ترغیب می‌شوند که در غیر این صورت ممکن بود به‌راحتی مورد سرقت قرار گیرند

قانون کپی‌رایت مصوب ۱۹۷۶، قانون جاری کپی‌رایت فدرال ایالات متحده است. سه مقرر از این قانون در اینجا حائز اهمیت است

نخست، قانون کپی‌رایت، حقوق مالکیت محلی مبتنی بر عرف را پیشی گرفته و مالکیت کپی‌رایت فدرال را بلافاصله پس از خلق یک اثر به پدیدآورنده آن واگذار می‌کند (۱۷ یو.اس.سی. §§ ۱۰۲(الف)، ۲۰۱(الف)، ۳۰۱(الف)). اگرچه پدیدآورندگان داخلی عموماً برای بهره‌مندی از حقوق دیگر، مانند حق اقامه دعوی برای نقض کپی‌رایت، باید کپی‌رایت خود را ثبت کنند (بخش ۴۱۱(الف))، مالکیت کپی‌رایت به ثبت یا انتشار وابسته نیست

دوم، قانون کپی‌رایت با اعطای حمایت از آثار برای «مدتی معادل عمر پدیدآورنده به‌علاوه ۷۰ سال پس از مرگ وی»، پدیدآورندگان را تشویق می‌کند (۱۷ یو.اس.سی. § ۳۰۲(الف)). بدین ترتیب، پدیدآورندگان اطمینان دارند که می‌توانند در طول حیات خود از اثرشان بهره‌مند شوند و ورثه و منتقل‌الیه‌هم نیز تا ۷۰ سال پس از مرگشان از این حقوق برخوردار خواهند بود

سوم، افراد و سازمان‌ها می‌توانند از طریق استخدام شخص دیگری برای خلق اثر، مالک کپی‌رایت شوند. مقرر «کار سفارشی» در قانون کپی‌رایت مقرر می‌دارد که «کارفرما یا شخصی که اثر برای او تهیه شده است» می‌تواند «به‌عنوان پدیدآورنده تلقی شود» و «تمامی حقوق متعلق به کپی‌رایت را دارا باشد» (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۱(ب)). مدت اعتبار کپی‌رایت برای آثار سفارشی، به‌جای وابستگی به عمر ((پدیدآورنده، «۹۵ سال از تاریخ اولین انتشار یا ۱۲۰ سال از تاریخ خلق اثر، هرکدام که زودتر منقضی شود» است (بخش ۳۰۲ ج))

ب

قانون کپی‌رایت توسط دفتر کپی‌رایت ایالات متحده اجرا می‌شود (۱۷ یو.اس.سی. § ۷۰۱(الف)). این دفتر موظف است به کنگره در خصوص مسائل مرتبط با کپی‌رایت مشاوره ارائه دهد، به ادارات و نهادهای فدرال و قوه قضاییه اطلاعات و مساعدت فراهم کند، و

((مطالعات و برنامه‌هایی در زمینه کپی‌رایت انجام دهد (بخش ۷۰۱(ب)(۱)، (۲)، (۴))

علاوه بر این، دفتر کمی‌رایت اختیار دارد مقرراتی برای اجرای قانون کمی‌رایت وضع نماید (۱۷ یو.اس.سی. § ۷۰۲). بر اساس این

اختیار، دفتر مقرراتی را در خصوص شرایط ثبت کی‌رایت و الزامات درخواست ثبت تدوین کرده است (۳۷ سی.اف.آر. §

۲۰۲.۳ الف (۱)). این مقررات در مجموعه راهنمای شیوه‌های دفتر کپی‌رایت منتشر می‌شود تا پدیدآورندگان از معیارهای ثبت برای انواع

(ویرایش سوم، ۲۰۲۱، Compendium of U.S. Copyright Office Practices: مختلف آثار آگاه شوند (رجوع شود به

متقاضیانی که درخواست ثبت کی‌رایتشان رد می‌شود، می‌توانند از برنامه ثبت دفتر کی‌رایت درخواست بازنگری کنند. در صورت عدم

رضایت، امکان درخواست بازنگری توسط هیئت بازنگری دفتر نیز وجود دارد (۳۷ سی.اف.آر. § ۲۰۲.۵ (ب)، (ج)). تصمیم هیئت

بازنگری به عنوان «اقدام نهایی نهاد» تلقی شده و قابل بازنگری قضایی بر اساس قانون رویه اداری است (۵ یو.اس.سی. § ۷۰۴؛ ۱۷

((يو. اس. سي. § ۷۰۱ ۵))

Compendium of: مقررات دفتر کی ریایت از دیر باز تأکید داشته‌اند که آثار قابل ثبت باید توسط انسان پدید آمده باشند (رجوع شود به

Copyright Office Practices, ۲۰۸.۳ § ۱۹۷۳، ویبرایش اول، (الف) (۱) (ب) (ا) ویرایش اول، ۱۹۷۳، § ۲۰۸.۳، Copyright Office Practices،

راهنمای ویرایش اول: «هیچ چیز نمی‌تواند به عنوان «اثر یک پدیدآورنده» تلقی شود مگر اینکه منشأ آن به یک عامل انسانی بازگردد.»؛)

(راهنمای ویرایش دوم، ۱۹۸۴: «اصطلاح «دیدآوردنگی» به این معناست که برای قابل ثبت بودن یک اثر، منشأ آن باید به یک انسان

(بازگرد.) بنابر این نسخه راهنمای فعلی نیز تصریح می‌کند که دفتر کی‌رایت «درخواستی را ثبت نخواهد کرد اگر تشخیص دهد که اثر

توسط انسان خلق نشده است» (راهنمای ویرایش سوم، § ۳۰۶). این امتناع شامل آثاری می‌شود که «توسط یک ماشین یا فرآیند مکانیکی

که به صورت تصادفی یا خودکار عمل می‌کند، بدون هر گونه ورودی خلاقانه یا مداخله از سوی یک پدیدآورنده انسانی، تولید شده باشند»

۳۱۳.۲ بخش).

دکتر استفن تالر، دانشمند علوم رایانه، با سیستم‌های هوش مصنوعی فعالیت می‌کند و «ماشین خلاقیت» را ابداع کرده است. در تاریخ ۱۹

مه ۲۰۱۹، تالر درخواست ثبت کپی‌رایت برای اثری هنری با عنوان «ورودی اخیر به بهشت» به دفتر کپی‌رایت ارائه داد. در فرم

درخواست، وی «ماشین خلاقیت» را به‌عنوان «پدیدآورنده» اثر معرفی کرد و خود را تحت عنوان «مدعی کپی‌رایت» ذکر نمود. در بخش

«اثر خلق‌شده توسط پدیدآورنده»، وی نوشت: «اثر هنری دوبعدی، به‌صورت خودمختار توسط ماشین خلق شده است

دفتر کپی‌رایت درخواست دکتر تالر را به این دلیل رد کرد که «اثر توسط یک انسان خلق نشده است.» این نامه به تصمیم دیوان عالی در

استناد کرد Burrow-Giles Lithographic Co. v. Sarony, 111 U.S. 53 (1884) پرونده

دکتر تالر در درخواست بازنگری نزد برنامه ثبت، تأیید کرد که تصمیم دفتر کپی‌رایت «بر اساس فقدان پدیدآورندگی انسانی در این

درخواست اتخاذ شده است.» وی اذعان داشت که «این امر صحیح است» و «اثر موردنظر فاقد پدیدآورندگی انسانی سنتی است و

به‌صورت خودمختار توسط یک هوش مصنوعی تولید شده است.» سپس استدلال کرد که «الزام پدیدآورندگی انسانی، مغایر قانون اساسی

بوده و از سوی قانون یا رویه قضایی پشتیبانی نمی‌شود.» وی ادعا کرد که آرای قضایی «از عصر طلایی» نمی‌توانند پرسش امروزی

درباره قابلیت ثبت آثار تولیدشده توسط رایانه را حل‌وفصل کنند

برنامه ثبت بار دیگر درخواست را به دلیل «فقدان ورودی خلاقانه کافی یا مداخله از سوی یک پدیدآورنده انسانی» رد کرد

دکتر تالر در درخواست بازنگری نزد هیئت بازنگری، مجدداً تأکید کرد که «اثر موردنظر فاقد پدیدآورندگی انسانی سنتی است و به‌صورت

خودمختار توسط هوش مصنوعی تولید شده است.» وی استدلال‌های خود در خصوص قانون اساسی، قانون مصوب، و سیاست‌ها را علیه

الزام پدیدآورندگی انسانی تکرار کرد. همچنین ادعا نمود که بر اساس دکترین کار سفارشی، باید مالک کپی‌رایت باشد، زیرا «اشخاص

غیر انسانی مصنوعی مانند شرکت‌ها نیز می‌توانند تحت این دکترین پدیدآورنده باشند

هیئت بازنگری، رد درخواست کپی‌رایت را بر اساس الزام پدیدآورندگی انسانی تأیید کرد. این هیئت به اظهارات دکتر تالر استناد نمود که

«اثر به‌صورت خودمختار توسط هوش مصنوعی و بدون مشارکت خلاقانه یک عامل انسانی خلق شده است.» هیئت همچنین استدلال کار

سفارشی را رد کرد، زیرا هیچ قراردادی میان دکتر تالر و «ماشین خلاقیت» وجود نداشت

دکتر تالر از دادگاه منطقه‌ای ایالات متحده برای حوزه کلمبیا درخواست بازنگری نمود و هر دو طرف درخواست صدور رأی خلاصه در درخواست خود، دکتر تالر همان (Thaler v. Perlmutter, 687 F. Supp. 3d 140, 142 (D.D.C. 2023)) کردند استدلال‌های قانون اساسی، قانونی، و سیاستی را که پیش‌تر نزد دفتر کپی‌رایت مطرح کرده بود، تکرار نمود، از جمله اینکه وی بر اساس مقرر کار سفارشی مالک کپی‌رایت است. علاوه بر این، وی برای اولین بار ادعا کرد که اثر به دلیل «ارائه دستورالعمل‌ها و هدایت هوش مصنوعی توسط یک انسان—خود او» قابل ثبت است.

دادگاه منطقه‌ای رد درخواست ثبت توسط دفتر کپی‌رایت را تأیید کرد. با استناد به رویه قضایی و متن قانون کپی‌رایت، دادگاه نتیجه گرفت که «پدیدآوردن انسانی یک الزام بنیادین برای کپی‌رایت است.» دادگاه همچنین اعلام کرد که دکتر تالر نمی‌تواند به مقرر کار سفارشی استناد کند، زیرا این مقرر «فرض می‌کند که منفعتی برای ادعا وجود داشته باشد.» تصویر «به‌صورت خودمختار تولیدشده» توسط «ماشین خلایق» چنین منفعتی نبود، زیرا «هرگز واجد شرایط کپی‌رایت نبوده» و بنابراین «ماشین خلایق» هیچ کپی‌رایتی برای انتقال به دکتر تالر نداشت، حتی اگر کارفرمای آن تلقی شود.

در نهایت، دادگاه اعلام کرد که دکتر تالر استدلال خود مبنی بر مالکیت کپی‌رایت به دلیل خلق و استفاده از «ماشین خلایق» را از دست داده است، زیرا «بر اساس سوابقی که خواهان از ابتدا در درخواست ثبت کپی‌رایت خود طراحی کرده بود»، پرونده صرفاً پرسش «آیا اثری که به‌صورت خودمختار توسط یک سیستم رایانه‌ای تولید شده، واجد شرایط کپی‌رایت است» را مطرح می‌کند.

بخش دوم

بررسی می‌کنیم و مانند دادگاه بدوی، اقدام نهاد را تنها در (de novo) ما رأی دادگاه منطقه‌ای در خصوص اقدام نهاد را به‌صورت مستقل (Jicarilla Apache Nation v. سوءاستفاده از اختیار، یا مغایر قانون» باشد، capricious، صورتی لغو خواهیم کرد که «خودسرانه به نقل از ۵ یو.اس.سی. § ۷۰۶(۲)(الف)). (United States Dep't of Interior, 613 F.3d 1112, 1118 (D.C. Cir. 2010)).

(Loper Bright Enterprises v. Raimondo, 603 U.S. 369, 394 (2024)). ما در تفسیر مفاد قانونی از قضاوت مستقل خود استفاده می‌کنیم

دادگاه منطقه‌ای بر اساس ۲۸ یو.اس.سی. § ۱۳۳۱ صلاحیت داشت. این دادگاه بر اساس ۲۸ یو.اس.سی. § ۱۲۹۱ صلاحیت تجدینظر دارد.

بخش سوم

از منظر قانون مصوب، قانون کپی‌رایت می‌کند که تمامی آثار در درجه نخست توسط یک انسان پدید آمده باشند. درخواست ثبت کپی‌رایت دکتر تالر، «ماشین خلّاقیت» را به‌عنوان تنها پدیدآورنده اثر معرفی کرده است، در حالی که «ماشین خلّاقیت» انسان نیست. در نتیجه، دفتر کپی‌رایت به‌درستی درخواست وی را رد کرده است.

الف

پدیدآورندگان در مرکز قانون کپی‌رایت قرار دارند. کپی‌رایت «ابتدا در پدیدآورنده یا پدیدآورندگان اثر مستقر می‌شود» (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۱(الف)). همچنین، حمایت کپی‌رایت تنها «در آثار اصلی پدیدآورندگی برقرار است» (بخش ۱۰۲(الف)).

قانون کپی‌رایت واژه «پدیدآورنده» را تعریف نکرده است. اما ابزارهای سنتی تفسیر قانونی نشان می‌دهند که در معنای قانون کپی‌رایت، «پدیدآورنده» صرفاً به انسان‌ها اشاره دارد.

انسان‌ها، نه ماشین‌ها. نخست، متن چندین مقررّه قانون نشان می‌دهد که پدیدآورندگان باید انسان باشند، نه ماشین. علاوه بر این، دفتر کپی‌رایت پیش از تصویب قانون کپی‌رایت ۱۹۷۶، به‌طور مداوم واژه «پدیدآورنده» را به معنای انسان تفسیر کرده بود و ما استنباط می‌کنیم که کنگره در زمان بازنگری این اصطلاح در قانون ۱۹۷۶، تفسیر دیرینه نهاد را پذیرفته است.

شماری از مفاد قانون کپی‌رایت، پدیدآورندگان را به‌عنوان انسان شناسایی می‌کنند و «ماشین‌ها» را به‌عنوان ابزارهایی که توسط انسان‌ها در فرآیند خلاقیت به‌کار می‌روند، نه خودشان به‌عنوان خالق، تعریف می‌کنند. از آنجا که بسیاری از مفاد قانون کپی‌رایت تنها در صورتی معنا دارند که پدیدآورنده انسان باشد، بهترین تفسیر قانون این است که پدیدآورندگی انسانی برای ثبت الزامی است.

نخست، مقرر مالکیت در قانون کپی‌رایت بر ظرفیت قانونی پدیدآورنده برای دارا بودن مالکیت استوار است. کپی‌رایت «ابتدا در پدیدآورنده مستقر می‌شود» (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۱(الف)). این بدان معناست که «پدیدآورنده بلافاصله پس از خلق اثر، 'حقوق انحصاری' (Fourth Estate Pub. Benefit Corp. v. Wall-Street.com, LLC, 586 U.S. 296) «در اثر خود کسب می‌کند» به نقل از ۱۷ یو.اس.سی. § ۱۰۶). از آنجا که کپی‌رایت اساساً یک حق مالکیت است که توسط کنگره ایجاد شده و (2019) 300-301 کنگره تصریح کرده که پدیدآورندگان بلافاصله مالک کپی‌رایت خود هستند، موجودیتی که نمی‌تواند مالکیت داشته باشد، نمی‌تواند تحت این قانون پدیدآورنده باشد.

دوم، قانون کپی‌رایت مدت حمایت را به عمر پدیدآورنده یا دوره‌ای که تقریبی از طول عمر یک انسان است محدود می‌کند. کپی‌رایت به‌طور ((کلی «برای مدتی معادل عمر پدیدآورنده به‌علاوه ۷۰ سال پس از مرگ وی برقرار است» (۱۷ یو.اس.سی. § ۳۰۲(الف)).

دفتر کپی‌رایت «سوابق جاری اطلاعات مربوط به مرگ پدیدآورندگان آثار مشمول کپی‌رایت» را نگهداری می‌کند تا زمان انقضای کپی‌رایت را تعیین نماید (بخش ۳۰۲(د)). اگر تاریخ مرگ پدیدآورنده نامعلوم باشد، قانون فرض می‌کند که مرگ پس از «۹۵ سال از تاریخ اولین انتشار اثر یا ۱۲۰ سال از تاریخ خلق آن» رخ داده است (بخش ۳۰۲(ه)). حتی در مواردی که یک شرکت بر اساس مقرر کار سفارشی مالک کپی‌رایت است، مدت اعتبار کپی‌رایت همان است—«۹۵ سال از تاریخ اولین انتشار یا ۱۲۰ سال از تاریخ خلق، هرکدام که زودتر منقضی شود» (بخش ۳۰۲(ج)). بدیهی است که ماشین‌ها «عمر» ندارند و طول فعالیتشان به‌طور کلی با معیارهای عمر انسانی سنجیده نمی‌شود.

سوم، مقرر وراثت در قانون کپی‌رایت بیان می‌دارد که پس از مرگ پدیدآورنده، «حق فسخ» توسط «بیوه یا بیوه‌زاده» یا «فرزندان یا نوه‌های بازمانده» وی مالکیت و اجرا می‌شود (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۳(الف)(۲)، (الف)). ماشین‌ها، به‌طور آشکار، همسر یا ورثه بازمانده ندارند.

چهارم، انتقال کپی‌رایت نیازمند امضاست. برای انتقال مالکیت کپی‌رایت، باید «سندی برای انتقال» وجود داشته باشد که «توسط مالک امضا شده باشد» (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۴(الف)). ماشین‌ها امضا ندارند و ظرفیت قانونی برای ارائه امضای معتبر را نیز دارا نیستند.

پنجم، پدیدآورندگان آثار منتشرنشده بدون توجه به «ملیت یا اقامتگاه» پدیدآورنده مورد حمایت قرار می‌گیرند (۱۷ یو.اس.سی. § ۱۰۴(الف)). ماشین‌ها نه اقامتگاه دارند و نه هویت ملی.

ششم، پدیدآورندگان دارای نیت هستند. یک اثر مشترک، اثری است که «توسط دو یا چند پدیدآورنده با نیت ادغام مشارکت‌هایشان به عنوان (بخش‌های جدایی‌ناپذیر یا وابسته به یک کل واحد تهیه شده باشد)» (۱۷ یو.اس.سی. § ۱۰۱).

هفتم، و در مقایسه، هرگاه قانون کپی‌رایت به ماشین‌ها اشاره می‌کند، زمینه نشان می‌دهد که ماشین‌ها ابزار هستند، نه پدیدآورنده. برای مثال، قانون کپی‌رایت «برنامه رایانه‌ای» را به عنوان «مجموعه‌ای از دستورات یا عبارات که به صورت مستقیم یا غیرمستقیم برای دستیابی به نتیجه‌ای خاص استفاده می‌شوند» تعریف می‌کند (۱۷ یو.اس.سی. § ۱۰۱). واژه «ماشین» با «دستگاه» و «فرآیند» هم‌معنا دانسته شده و این اصطلاحات به طور مداوم در قانون به عنوان مکانیزم‌هایی که به پدیدآورندگان کمک می‌کنند، نه خودشان به عنوان پدیدآورنده، به کار رفته‌اند (بخش‌های ۱۰۲(الف)، ۱۰۸(ج)(۲)، ۱۰۹(ب)(۱)، ۱۱۶(د)(۱)، ۱۱۷(الف)(۱)، (ج)، ۴۰۱(الف)، ۱۰۰۱(۲)، (۳)). علاوه بر این، هنگامی که به برنامه‌های رایانه‌ای و ماشین‌ها اشاره می‌شود، قانون فرض می‌کند که آن‌ها دارای «مالک» هستند (بخش ۱۱۷(الف)، (ج)) که می‌تواند «نگهداری»، «خدمات» یا «تعمیر» را بر آن‌ها انجام دهد (بخش ۱۱۷(د)(۱)، (۲)).

تمامی این مفاد قانونی به طور جمعی «پدیدآورنده» را به عنوان یک انسان شناسایی می‌کنند. ماشین‌ها نه مالکیت دارند، نه عمر سنتی انسانی، نه اعضای خانواده، نه اقامتگاه، نه ملیت، نه ذهن مجرم، و نه امضا. در مقابل، تفسیر قانون کپی‌رایت به گونه‌ای که پدیدآورندگی انسانی را الزامی کند، با متن، ساختار و طراحی قانون سازگار است، زیرا انسان‌ها تمامی ویژگی‌هایی را دارند که قانون کپی‌رایت به پدیدآورندگان نسبت می‌دهد. الزام پدیدآورندگی انسانی، به طور خلاصه، نیاز به تطبیق معانی بی‌سابقه و ناسازگار با واژگان رایج قانون.

Food & Drug Admin. v. Brown & Williamson Tobacco Corp., 529 U.S. (2000).

به صراحت، ما اعلام نمی‌کنیم که هر یک از این مفاد قانونی شرط لازم برای پدیدآورنده بودن یک اثر قابل کپی‌رایت است. یک پدیدآورنده نیازی به داشتن فرزند، اقامتگاه یا امضای متعارف ندارد. حتی توانایی مالکیت نیز همیشه برای پدیدآورندگی کپی‌رایت الزامی نبوده است. زنان متأهل در قرن نوزدهم آثاری خلق می‌کردند که واجد شرایط حمایت کپی‌رایت بودند، هرچند قوانین پوشش مانع از مالکیت کپی‌رایت Melissa Homestead, American Women Authors and Literary Property, توسط آن‌ها می‌شد (رجوع شود به 1822-1869, at 21-62 (2005)).

نقطه اصلی این است که متن کنونی قانون کپی‌رایت، در کل، به بهترین وجه به این معنا تفسیر می‌شود که انسان بودن شرط لازم برای پدیدآورندگی تحت این قانون است. این تفسیر همان چیزی است که «مفاد کل قانون» به آن اشاره دارد (John Hancock Mut. Life Ins. Co. v. Harris Tr. & Sav. Bank, 510 U.S. 86, 94 (1993)).

۲

قاعده قدیمی دفتر کپی‌رایت مبنی بر الزام وجود خالق انسانی، معنای طبیعی این اصطلاحات قانونی را تقویت می‌سازد. دفتر کپی‌رایت برای اولین بار در سال ۱۹۶۶—ده سال پیش از تصویب قانون کپی‌رایت ۱۹۷۶—به این پرسش پرداخت که آیا ماشین‌ها می‌توانند پدیدآورنده باشند. در آن سال، رئیس دفتر کپی‌رایت در گزارش سالانه به کنگره نوشت که با توسعه فناوری رایانه و پیچیده‌تر شدن آن، «پرسش‌های دشواری در زمینه پدیدآورندگی در حال ظهور است. ... پرسش کلیدی این به نظر می‌رسد که آیا 'اثر' اساساً نتیجه پدیدآورندگی انسانی (Copyright Office, Sixty-Eighth Annual Report of the Register of Copyrights at 5 (1966)). «است و رایانه صرفاً ابزار کمکی باشد»

دفتر کپی‌رایت در سال ۱۹۷۳ رسماً الزام پدیدآورندگی انسانی را پذیرفت. در آن سال، مقررات خود را به‌روزرسانی کرد تا به صراحت ((الف)(۱)(ب)(۱)(۲.۸.۳(I) Compendium First Edition § ۲.۸.۳(I) «اعلام کند که آثار باید «منشأ خود را به یک عامل انسانی مدیون باشند

را ایجاد کرد تا بررسی کند که قانون (CONTU) در سال ۱۹۷۴، کنگره کمیسیون ملی استفاده‌های فناورانه نوین از آثار مشمول کپی‌رایت (Pub. L. کپی‌رایت چگونه باید «خلق آثار جدید از طریق کاربرد یا مداخله سیستم‌های خودکار یا بازتولید ماشینی» را در بر گیرد

کارشناسان کپی‌رایت از دولت، دانشگاه‌ها و بخش خصوصی را CONTU (Stat. 1873 (1974) (ب) (۲)، ۸۸ (۲۰۱) § 93-573,

CONTU گرد هم آورد تا به کنگره پیشنهادهایی ارائه دهد. پیش از تصویب قانون کپی‌رایت، کتابخانه کنگره خلاصه‌هایی از جلسات منتشر کرد که چندین جلسه به قانون کپی‌رایت و فناوری رایانه اختصاص داشت. در هیچ‌یک از این جلسات، اعضا پیشنهاد نکردند که رایانه‌ها خود پدیدآورنده باشند، بلکه آن‌ها را ابزارهایی دانستند که توسط پدیدآورندگان برای خلق آثار اصلی استفاده می‌شوند.

(CONTU, Meeting No. 2 at 10-11 (Nov. 19, 1975); Meeting No. 3 at 1-11 (Dec. 18-19, 1975); Meeting No. 4 at 1-8 (Feb. 11-13, 1976); Meeting No. 6 (May 6-7, 1976); Meeting No. 7 at 46-148 (June 9-10, 1976)).

منعکس شده است CONTU این درک از پدیدآورندگی و فناوری رایانه در گزارش نهایی

کمیسیون بر اساس تحقیقات و تجربه‌های جامعه در زمینه رایانه‌ها به این نتیجه رسیده که هیچ دلیل قانع‌کننده‌ای وجود ندارد که نشون بده» رایانه به‌خودی‌خود می‌تونه به اثری که با استفاده از اون خلق شده، پدیدآورندگی اضافه کنه. رایانه، مانند یک دوربین یا ماشین تحریر، ابزاری بی‌جان است که تنها زمانی قادر به عملکرد است که مستقیم یا غیرمستقیم توسط انسان فعال شود. وقتی فعال می‌شود، تنها می‌تواند (CONTU, Final Report at 44 (1978)) «آنچه را که به آن دستور داده شده، به همان شکلی که دستور داده شده، انجام دهد.

تا سال ۱۹۷۸ منتشر نشد، نتیجه‌گیری آن مبنی بر اینکه ماشین‌ها نمی‌توانند پدیدآورنده باشند، وضعیت CONTU اگرچه گزارش نهایی CONTU، موجود در زمان تصویب قانون کپی‌رایت در سال ۱۹۷۶ را بازتاب می‌دهد. هنگامی که کنگره اندکی پس از گزارش نهایی مقرر قانون کپی‌رایت در مورد برنامه‌های رایانه‌ای را اصلاح کرد، مفاد مربوط به پدیدآورندگی و زبان توصیف‌کننده ماشین‌ها به‌عنوان (Pub. L. No. 96-517, 94 Stat. 3015, 3028 (1980)) ابزارهای مورد استفاده توسط پدیدآورندگان را حفظ کرد.

به‌طور خلاصه، در زمان تصویب قانون کپی‌رایت و حداقل یک دهه پیش از آن، رایانه‌ها به‌عنوان موجوداتی که بتوانند به‌عنوان پدیدآورنده عمل کنند تلقی نمی‌شدند، بلکه «ابزارهای بی‌جان» بودند که «مستقیم یا غیرمستقیم توسط انسان» کنترل می‌شدند (CONTU, Final Report at 44 (1978)). ما استنباط می‌کنیم که کنگره تفسیر یک نهاد را از یک اصطلاح زمانی می‌پذیرد که معنای آن اصطلاح (CONTU, Final Report at 44 (1978)).

این قاعده در اینجا ((Sackett v. Environmental Prot. Agency, 598 U.S. 651, 683 (2023))) «به‌خوبی تثبیت شده باشد

با شدت بیشتری اعمال می‌شود، زیرا کمیسیونی که کنگره برای مطالعه این موضوع تعیین کرده بود، به همین نتیجه رسید. با توجه به این موارد، تفسیر «پدیدآورنده» به‌عنوان نیازمند پدیدآوردن زندگی انسانی در زمان تصویب قانون کپی‌رایت ۱۹۷۶ به‌خوبی تثبیت شده بود.

۳

تفسیر مخالف دکتر تالر از متن قانونی پذیرفتنی نیست.

الف

دکتر تالر نخست استدلال می‌کند که معنای طبیعی «پدیدآورنده» به انسان‌ها محدود نمی‌شود. وی به تعریف فرهنگ لغت سال ۲۰۲۳ اشاره به نقل از (Thaler Opening Br. 23) می‌کند که «پدیدآورنده» را «کسی که چیزی را ایجاد یا خلق می‌کند» تعریف کرده است.

Author, Merriam-Webster Dictionary (2023)).

اما تفسیر قانونی فراتر از یافتن یک تعریف فرهنگ لغت همدلانه است. ما «قوانین را به‌صورت تکه‌تکه» با واژگان را جدا از زمینه وظیفه قضایی در تفسیر زبان قانونی، ((Kircher v. Putnam Funds Tr., 547 U.S. 633, 643 (2006))) قانونی‌شان نمی‌خوانیم تشخیص چگونگی استفاده کنگره از یک واژه در قانون است.

(Atlantic Cleaners & Dryers, Inc. v. United States, 286 U.S. 427, 433 (1932)) «این فرآیند شامل «فرض طبیعی است که واژگان یکسان در بخش‌های مختلف یک قانون، معنای یکسانی دارند در اینجا، قانون کپی‌رایت اگر «پدیدآورنده» انسان نباشد، ((Dryers, Inc. v. United States, 286 U.S. 427, 433 (1932)))

بی‌معنا می‌شود. اگر «ماشین» جایگزین «پدیدآورنده» شود، قانون کپی‌رایت به «فرزند» یک ماشین (۱۷ یو.اس.سی. §

۲۰۳(الف)(۲))، «بیوه» یک ماشین (همان)، «اقامتگاه» یک ماشین (بخش ۱۰۴(الف))، ذهن مجرم یک ماشین (بخش ۱۰۱)، و «ملیت» یک ماشین (همان) اشاره می‌کند. پرسش‌های مشکل‌ساز درباره «عمر» و «مرگ» یک ماشین مطرح می‌شود (بخش ۳۰۲(الف)). و «ماشین» به‌طور ناسازگار هم به معنای پدیدآورنده و هم ابزاری که توسط پدیدآورندگان استفاده می‌شود، به‌کار می‌رود (بخش ۱۱۷(د)(۱))؛

((رجوع به بخش‌های ۱۰۲(الف)، ۱۰۸(ج)(۲)، ۱۱۶(د)(۱)، ۱۱۷(ج)، ۱۰۰۱(۲)، ۳)).

دکتر تالر اشاره می‌کند که مقرر کار سفارشی در قانون کپی‌رایت به کسانی که خالقان را استخدام می‌کنند اجازه می‌دهد «به‌عنوان Warren v. Fox Fam. Worldwide, Inc., پدیدآورنده تلقی شوند» (۱۷ یو.اس.سی. § ۲۰۱(ب)). به همین دلیل است که شرکت‌ها 328 F.3d 1136, 1140 (9th Cir. 2003) و دولت‌ها (Georgia v. Public Resource.Org, Inc., 590 U.S. 255, می‌توانند به‌صورت قانونی به‌عنوان پدیدآورنده شناخته شوند (2020) 270

اما واژه «تلقی شوند» در مقرر کار سفارشی نقش کلیدی دارد. این واژه امکان می‌دهد که حقوق کپی‌رایت و پدیدآورندگی متعلق به اثری (Community for که ابتدا توسط یک انسان خلق شده، به‌صورت قانونی و فوری به شخصی که خالق را استخدام کرده، منتقل شود کنگره، به عبارت دیگر، با دقت از استفاده صرف از واژه (Creative Non-Violence v. Reid, 490 U.S. 730, 737 (1989)). «پدیدآورنده» برای پوشش نهادهای غیرانسانی اجتناب کرده است. اگر کنگره قصد دیگری داشت، مقرر کار سفارشی به‌سادگی اعلام می‌کرد که کسانی که خالقان را استخدام می‌کنند «پدیدآورنده برای مقاصد این قانون هستند»، نه اینکه «به‌عنوان پدیدآورنده برای مقاصد این «قانون تلقی می‌شوند»

ب

دکتر تالر همچنین استدلال می‌کند که الزام پدیدآورندگی انسانی به‌طور نادرست مانع از حمایت قانون کپی‌رایت از آثاری می‌شود که با هوش (Thaler Opening Br. 38) مصنوعی خلق شده‌اند.

اما دیوان عالی مدت‌هاست اعلام کرده که قانون کپی‌رایت به‌منظور به‌رهمندی عموم طراحی شده است، نه پدیدآورندگان. قانون کپی‌رایت «پاداش به مالک را یک ملاحظه ثانویه قرار می‌دهد. ... هدف اصلی در اعطای انحصار، در منافع عمومی نهفته است که از تلاش‌های Fox Film Co. v. به نقل از (United States v. Loew's, Inc., 371 U.S. 38, 46-47 (1962) «پدیدآورندگان به‌دست می‌آید Doyal, 286 U.S. 123, 127 (1932)).

(Sony Corp. of «به این منظور به‌رهمندی عمومی، «قانون کپی‌رایت در پاسخ به تغییرات قابل‌توجه در فناوری توسعه یافته است America v. Universal City Studios, Inc., 464 U.S. 417, 430 (1984)). عکاسی، ضبط صدا، ضبط ویدئو، و

برنامه‌های رایانه‌ای همگی فناوری‌هایی بودند که زمانی نوظهور بودند، اما اکنون تحت حمایت قانون کپی‌رایت قرار دارند

(Burrow-Giles, 111 U.S. at 58; Goldstein v. California, 412 U.S. 546, 565-566 (1973); Sony, 464 U.S.

at 442; Google, 593 U.S. at 21). مهم است که این تکامل در حمایت کپی‌رایت به دستور کنگره بوده است، نه از طریق دادن.

معنای جدید به اصطلاحات قانونی تثبیت‌شده توسط دادگاه‌ها

برخلاف فرض دکتر تالر، پابندی به الزام پدیدآوردن‌دگی انسانی مانع از حمایت از آثاری که با هوش مصنوعی خلق شده‌اند نمی‌شود.

(Thaler Opening Br. 38-39).

نخست، الزام پدیدآوردن‌دگی انسانی ثبت آثاری که توسط هوش مصنوعی یا با کمک آن خلق شده‌اند را ممنوع نمی‌کند. این قاعده تنها ایجاب می‌کند که پدیدآورنده اثر یک انسان باشد—شخصی که هوش مصنوعی را خلق کرده، اداره کرده یا استفاده کرده است—نه خود ماشین. در واقع، دفتر کپی‌رایت ثبت آثاری را که توسط پدیدآورندگان انسانی با استفاده از هوش مصنوعی خلق شده‌اند، مجاز دانسته است (رجوع شود به: Copyright Registration Guidance: Works Containing Material Generated by Artificial Intelligence,

88 Fed. Reg. 16,190, 16,192 (March 16, 2023)).

البته، دفتر کپی‌رایت برخی درخواست‌های کپی‌رایت را حتی زمانی که یک انسان به‌عنوان پدیدآورنده ذکر شده، بر اساس الزام پدیدآوردن‌دگی Copyright Office, Re: Zarya of the Dawn (Registration # VAu001480196): انسانی رد کرده است (رجوع شود به

Motion Picture Association, Comment: برخی با این تصمیم‌ها مخالفت کرده‌اند (رجوع شود به (Feb. 21, 2023)).

Letter on Artificial Intelligence and Copyright at 5 (Oct. 30, 2023); 2 W. Patry, Copyright § ۳:۶۰.۵۲

(۲۰۲۴); Legal Professors Amicus Br. 36-37).

این اختلافات در خط‌کشی درباره میزان مشارکت هوش مصنوعی در اثر یک پدیدآورنده انسانی خاص، در این پرونده مطرح نیست. زیرا دکتر تالر «ماشین خلّاقیت» را به‌عنوان تنها پدیدآورنده اثر معرفی کرده و این ماشین به‌طور غیرقابل‌انکاری یک ماشین است، نه انسان. به‌عبارت دیگر، دکتر تالر صرفاً برای قابلیت ثبت اثری که به‌طور انحصاری توسط هوش مصنوعی پدید آمده استدلال می‌کند (در مقابل،

Rearden LLC v. Walt Disney Co., 293 F. Supp. 3d 963 (N.D. Cal. 2018)). رجوع شود به

دوم، دکتر تالر توضیح نداده است که چگونه ممنوعیت پدیدآورنده بودن ماشین‌ها منجر به کاهش آثار اصلی می‌شود، زیرا ماشین‌ها، از جمله

«ماشین خلاقیت»، به انگیزه‌های اقتصادی پاسخ نمی‌دهند.

(Thaler) دکتر تالر نگران است که الزام پدیدآورندگی انسانی، خلاقیت را در میان خالقان و کاربران هوش مصنوعی کاهش دهد

این استدلال نادیده می‌گیرد که این الزام همچنان انسان‌هایی مانند دکتر تالر را تشویق می‌کند تا خلق کنند و حقوق (Opening Br. 36)

انحصاری را برای آثاری که با کمک هوش مصنوعی تولید کرده‌اند، دنبال کنند.

البته، «ماشین خلاقیت» حد نهایی نبوغ فنی انسانی در زمینه هوش مصنوعی را نشان نمی‌دهد. انسان‌ها ممکن است در آینده موجودات

غیرانسانی خلاق تولید کنند که بتوانند به انگیزه‌های اقتصادی پاسخ دهند. داستان‌های علمی-تخیلی پر از نمونه‌هایی از ماشین‌های خلاق

است که بسیار فراتر از ظرفیت‌های هوش مصنوعی مولد کنونی هستند. برای مثال، «دیتا» در سریال «پیش‌تازان فضا» ممکن است در

زمان کافی برای کنگره و دفتر کپی‌رایت وجود خواهد داشت. (Star Trek: The Next Generation: ChatGPT نوشتن شعر از

Schism (Paramount television broadcast Oct. 19, 1992))

داشت تا این مسائل را هنگامی که مطرح شوند، بررسی کنند.

سوم، انتخاب کنگره برای عدم اصلاح قانون از سال ۱۹۷۶ به‌منظور اجازه دادن به پدیدآورندگی هوش مصنوعی «می‌تواند به‌عنوان

الزام پدیدآورندگی انسانی جدید نیست و موضوع چندین تصمیم قضایی بوده است. دادگاه تجدیدنظر حوزه هفتم صراحتاً ((1908) 14

White-Smith Music Pub. Co. v. Apollo Co., 209 U.S. 1, «پذیرش تفسیر قضایی داده‌شده به قوانین کپی‌رایت تلقی شود

Kelley v. Chicago Park Dist., 635 F.3d 290, 304 «اعلام کرده که پدیدآورندگان «آثار قابل کپی‌رایت باید انسان باشند

Urantia کرده که پدیدآورنده باید یک «موجود زمینی» باشد 暗示 و دادگاه تجدیدنظر حوزه نهم به‌طور قوی ((7th Cir. 2011)

Naruto v. Slater, 888 و نمی‌تواند حیوان باشد ((9th Cir. 1997) Foundation v. Maaherra, 114 F.3d 955, 958

F.3d 418, 426 (9th Cir. 2018)).

در نهایت، حتی اگر الزام پدیدآوردن‌گی انسانی در مقطعی مانع خلق آثار اصلی شود، این یک استدلال سیاستی است که کنگره باید به آن رسیدگی کند (قانون اساسی ایالات متحده، ماده ۱، بخش ۸، بند ۸). «کنگره اختیار قانون اساسی و توانایی نهادی برای تطبیق کامل با تنوع (Sony, 464 U.S. at 431) «رقابت‌های منافعی که به‌طور اجتناب‌ناپذیر توسط این فناوری جدید ایجاد می‌شود را دارد

وظیفه این دادگاه، در مقابل، «اعمال قانون به همان شکلی است که نوشته شده»، نه ورود به آب‌های ناشناخته کپی‌رایت مرتبط با فناوری و (Burrage v. United States, 571 U.S. 204, 218) «تصمیم‌گیری درباره آنچه «ممکن است با سیاست خوب سازگار باشد «تطبیق با فناوری جدید «بر عهده کنگره است. (Commissioner v. Lundy, 516 U.S. 235, 252 (1996)) به نقل از (2014) (Fortnightly Corp. v. United Artists Television, Inc., 392 U.S. 390, 401 (1968)).

در این راستا، شایان ذکر است که شاخه‌های سیاسی در حال بررسی چگونگی تطبیق قانون کپی‌رایت با فناوری جدید هستند. دفتر کپی‌رایت (Artificial Intelligence and Copyright, 88 Fed. Copyright: نو بر اساس یافته‌های خود پیشنهادهایی ارائه می‌دهد (رجوع شود به (Reg. 59,942, 59,942 (Aug. 30, 2023)) Office, Copyright and Artificial Intelligence, Part 1: Digital Replicas at 57 (Jul. 31, 2024); Copyright Office, Copyright and Artificial Intelligence, Part 2: Copyrightability at 32-40 (Jan. 29, 2025)). همچنین، (U.S. House of Rep., کنگره اخیراً گزارشی را تکمیل کرده که به مشکل هوش مصنوعی و مالکیت فکری پرداخته است Bipartisan House Task Force Report on Artificial Intelligence at 111-136 (Dec. 2024)). کنگره و دفتر کپی‌رایت مخاطبان مناسبی برای استدلال‌های سیاستی و عملی دکتر تالر هستند

از آنجا که خود قانون کپی‌رایت پدیدآوردن‌گی انسانی را الزامی می‌داند، ما نیازی به بررسی استدلال دفتر کپی‌رایت مبنی بر اینکه بند مالکیت فکری قانون اساسی پدیدآوردن‌گی انسانی را الزامی می‌کند نداریم و چنین نمی‌کنیم. قانون کپی‌رایت «زمینه کافی برای تصمیم‌گیری در این پرونده فراهم می‌کند و اصل اساسی خویشن‌داری قضایی—اگر لازم نیست بیشتر تصمیم‌گیری شود، لازم است که بیشتر

(PDK Laboratories Inc. v. United States Drug

Enforcement Agency, 362 F.3d 786, 799 (D.C. Cir. 2004) (رای موافق قاضی رابرتز)).

بخش چهارم

دکتر تالر دو استدلال جایگزین برای حمایت از درخواست کپی‌رایت خود مطرح می‌کند. هیچ‌یک موفق نمی‌شود.

نخست، دکتر تالر استدلال می‌کند که مقرر کار سفارشی قانون کپی‌رایت به او اجازه می‌دهد «به‌عنوان پدیدآورنده» اثر موردنظر تلقی

((یو.اس.سی. § ۲۰۱(ب) 52-56; Thaler Opening Br. 52-56) شود، زیرا «ماشین خلایق» کارمند اوست

این استدلال الزام پدیدآورندگی انسانی را نادرست تفسیر می‌کند. قانون کپی‌رایت تنها از «آثار اصلی پدیدآورندگی» حمایت می‌کند (۱۷)

یو.اس.سی. § ۱۰۲(الف)). الزام پدیدآورندگی برای همه آثار قابل کپی‌رایت، از جمله آثار سفارشی، اعمال می‌شود. واژه «پدیدآورندگی»،

مانند «پدیدآورنده»، به انسان اشاره دارد. در نتیجه، الزام پدیدآورندگی انسانی ایجاب می‌کند که همه «آثار اصلی پدیدآورندگی» در درجه

نخست توسط یک انسان خلق شده باشند، از جمله کسانی که آثار سفارشی تولید می‌کنند.

Thaler دوم، دکتر تالر استدلال می‌کند که او پدیدآورنده اثر است زیرا «ماشین خلایق» را خلق کرده و از آن استفاده کرده است

ما نمی‌توانیم به این استدلال رسیدگی کنیم. دادگاه منطقه‌ای اعلام کرد که دکتر تالر این استدلال را نزد دفتر (Opening Br. 42-51).

در لایحه افتتاحیه خود، دکتر تالر (Thaler, 687 F.Supp.3d at 150) کپی‌رایت مطرح نکرده و از این رو آن را از دست داده است

به یافته دادگاه منطقه‌ای درباره از دست رفتن این استدلال اعتراض نکرد. وی تنها یک جمله در لایحه افتتاحیه ارائه داد که نتیجه‌گیری

این «ادعای صرف و (Thaler Opening Br. 43) دادگاه منطقه‌ای را «بر اساس سوءتفاهم از سوابق زیرین» توصیف کرد

(Abdullah v. Obama, 753 F.3d 193, 199 (D.C. Cir. نتیجه‌گیرانه» برای حفظ استدلال برای رسیدگی در ماهیت کافی نیست

(2014)).

بخش پنجم

به دلایل فوق‌الذکر، رد درخواست ثبت کپی‌رایت دکتر تالر توسط دادگاه منطقه‌ای تأیید می‌شود.

رای صادره است

پانویس‌ها

۱: Stephen Thaler

۲: Shaira Perlmuter, Register of Copyrights and Director of the United States Copyright Office, and
United States Copyright Office

۳: Ryan Abbott, Timothy J. Lamberau

۴: Ryan N. Flan, Shlomit Yanisky-Ravid

۵: Nicholas S. Crown, Brian M. Boynton, Daniel Tenny, Emily L. Chapuis

۶: Author, Copyright Act of 1976

۷: Creativity Machine

۸: A Recent Entrance to Paradise

۹: Human Authorship Requirement

۱۰: Intellectual Property Clause, U.S. Constitution, Article I, Section 8, Clause 8

۱۱: Copyright Act of 1976

۱۲: Work Made for Hire

۱۳: Compendium of U.S. Copyright Office Practices, Third Edition, 2021

۱۴: Final Agency Action

۱۵: Burrow-Giles Lithographic Co. v. Sarony, 111 U.S. 53 (1884)

۱۶: Arbitrary, Capricious, Abuse of Discretion, or Otherwise Not in Accordance with Law

၁၇: Original Works of Authorship

၁၈: Joint Work

၁၉: Computer Program

၂၀: National Commission on New Technological Uses of Copyrighted Works (CONTU)

၂၁: Works Containing Material Generated by Artificial Intelligence

၂၂: Judicial Restraint